

Sådan gør jeg, når vi (øh, katten) får killinger

Først og fremmest er der den glade ventetid, tre-ugers milepælen, når "dutterne" bliver røde, milepælen, når man kan begynde at se, maven lægger sig ud og milepælen når man kan mærke liv. Glade forventningsfulde uger, hvor man gør sig alle mulige tanker om antal, køn, farver og hvor man sørger for at katten får, hvad hun har brug for samt samler alle de ting, der nu engang skal til, når der kommer en fødsel og små nye i huset.

Inden fødslen sørger jeg for at have nogle dåser med KMR i huset, nogle gode sugende engangsunderlag, dejlige at have under fødslen, så man løbende kan skifte ud. Bog, telefon, vægt, kattens bog (mine missepiger har hver deres bog hvor diverse skrives). Jeg har en del homøopatiske midler, som gives dels i tiden op til fødslen og dels lige efter. Jeg sørger for at køleskabet er godt fyldt op, så jeg ikke behøver at købe ind i nogle dage.

Jeg vejer min hunkat, når hun bliver parret, og så vejer jeg hende en gang

om ugen; vægten er en god indikator for trivsel, og kan også give et fingerpeg om, hvor mange killinger, der er i vente.

Når jeg kan mærke at fødslen er ved at nærme sig, tager jeg ophold i soveværelset med den vordende mor, her er det, at bogen er god, for så går tiden godt, mens vi venter; vand, æbler og kaffe hører også med. Mine hunkatte er lidt forskellige, nogen foretrækker, at vi er alene, andre vil absolut have, at de andre katte også er der. Jeg lader i vid udstrækning hunkatten bestemme, men når selve fødslen går i gang, sætter jeg de andre katte udenfor soveværelset, så jeg kan koncentrere mig 100 % om fødslen. Den fødende kat

To brunmaskede fra sidste kuld

kommer ned i fødekassen, og ret hurtigt kommer den første killing. Indtil dato har alle mine hunkatte været meget dygtige til at klare alt omkring killingen, men jeg holder altid godt øje med, at killingens luftveje er frie, og at den giver lyd fra sig samt bevæger sig.

Familien samlet i "kravlegården"

gården op i køkkenet, sideudgangen bliver lynet op og killingerne indtager køkkenet, dørene til de øvrige rum er lukket, vi har kattedlemme i vores indvendige døre, så de voksne katte har stadig adgang til resten af huset. Jeg sætter bittesmå kattebakker i alle hjørner, for små killinger søger altid hen i et hjørne, når de skal på potten, på den måde har vi stort set aldrig "uheld". I kattebakkerne bruger jeg det gammeldags ikke klumpende moler grus, for skulle killingerne "smage på" det, kan det ikke lave den helt store ravage i små killingemaver i modsætning til klumpende kattegrus. Fordelen ved at bruge de meget små kattebakker er, at de voksne ikke har lyst til at bruge dem.

På denne tid sørger jeg også for, at de små har adgang til tørfoder og vand, ofte har jeg set, at killinger på bare 3½ uge går ombord i tørfoder, selvom mormissen har en velfungerende mælkebar! Det er dog ikke altid killinger har lyst til fast føde før noget senere. Når de er 4-5 uger gamle begynder jeg at tilbyde dem vådfoder, i begyndelsen som regel lidt torskerogn blandet med KMR, det er næsten altid et hit. KMR kan jo ikke holde sig så længe, så når jeg har taget hul af en dåse hælder jeg det på en isterningspose og lægger det i fryseren. Det er nemt at snappe en terning og lige tøj op, KMR kan holde sig tre måneder i fryseren. Lidt efter lidt tilbyder jeg killingerne forskellige former for

Er der en killing, der virker lidt passiv, gnider jeg den ret kraftigt med en stofble, det sætter altid gang i killingen. Mine hunkatte er gode til at spise efterbyrden, og det får de selvfølgelig lov til, men jeg holder øje med, at de ikke gnasker navlestrengen for tæt op til killingens krop.

Jeg vejer killingerne efterhånden, som de bliver født, jeg tjekker også, om de er, som de skal være.

De første timer i killingernes liv holder jeg meget øje med, om de er i stand til at sutte, og jeg er meget opmærksom på, om de ser ud til at trives. Hvis de sutter og i øvrigt ikke giver særlig meget lyd fra sig, har de det godt, men en anden god målestok er vægten, derfor vejer jeg dem morgen og aften den første uges tid, derefter vejer jeg en gang om dagen. Det er også en fordel, at de er i hænder hver dag. Hvis de stille og roligt tager på, er alt godt.

Man skal dog være opmærksom på, at vægten godt kan hoppe lidt, for måske får man vejet en killing med fuld mave, tarm og blære, og så næste gang med tømt tarm og blære, så jeg laver altid et regneark, hvor jeg har deres vægtkurve, så er det nemt at se, om vægtkurven går den rigtige vej, også selv om der kan være et lille "bump" hist og her. Jeg forsøger så vidt muligt at undgå at støttestøtte, men omvendt er jeg ikke bleg for at give 1-2 ekstra måltider på en dag, hvis jeg ikke er helt tilfreds med en killings vægtkurve, jeg har også måttet fodre i døgndrift på et tidspunkt, da det viste sig, at hunkatten kun

havde et par dievorter, der fungerede. Det er hårdt, ikke så meget at komme op og fodre om natten, når vækkeuret ringer, men det er svært at falde i søvn igen, og så ringer vækkeuret altså tre timer senere. At se resultatet: killinger der trives og vokser sig store, er dog al besværet værd. Jeg behøver vel næppe tilføje, at da samme hunkat havde haft killinger anden gang med samme problem, blev hun steriliseret!

De først uger bor mor og killinger i soveværelset, igen lader jeg det være op til hunkatten at bestemme, om hun har brug for selskab af de andre katte. Ret hurtigt flytter hunkatten fra fødekassen og over i en såkaldt "kravlegård". Den er en otte-kantet og lavet af kraftigt nylon, bund og låg kan lynes af/på. Jeg har syet nogle tykke tæpper til bunden, som både luner, men som også kan suge, hvis en killing skulle ha' et uheld. Når killingerne bliver lidt mobile, kommer der en lillebitte kattebakke ind i kravlegården.

Når killingerne er 3-4 uger gamle, flytter jeg kravle-

Løbegården nydes i stor stil

vådkost, ligesom de får lidt yoghurt; jeg synes, det er vigtigt at killingerne får mange forskellige former for mad/smag, så de ikke bliver kræsne. Efterhånden som killingerne bliver dygtige til at komme på bakken, fjerner jeg dem lidt efter lidt, til der kun er en enkelt tilbage. Når killingerne er helt sikre i brug af bakke, får de lov til at komme i hele huset, og den sidste bakke ryger også, når jeg har lagt mærke til, at de er begyndt at bruge "den store" bakke.

Man skal selvfølgelig gøre op med sig selv, om man "orke" at have sådan noget småkravl til at drøne rundt på gulvet, for det kræver unægtelig megen opmærksomhed, når døre åbnes og lukkes, de er lynhurtige og alle steder, selv bruger jeg et par filtstøvler som hjemmesko, så der ikke kan ske uheld.

Mine killinger har en masse forskelligt legetøj, dog ikke det hele på én gang, de leger med noget, så gemmer jeg det væk, og de får noget andet, efter et par uger kan jeg finde det samme frem igen, og så er det pludselig vældig interessant, et stort hit er fjer og tørrede kaninører/poter.

Jeg forsøger også at introducere mine killinger til mange indtryk: andre mennesker, en lille tur i bilen og den slags, så det ikke er fremmed for dem; når de er 10-12 uger gamle tager jeg dem med ud i løbegården, de synes helt bestemt, at det er meget spændende med alle hylderne og de andre ting man kan klatre på (og falde ned fra), selvfølgelig kommer de kun ud på lune dage, og selvfølgelig er de kun i løbegården under opsyn. Det er rigtig hyggeligt at sidde der med en kop kaffe, vi har et lille cafébord og to stole der.

Jeg vaccinerer killingerne første gang, når de er ca. 12 uger og igen fire uger senere, hvor de også chippes, om de skal have rabiesvaccine afhænger af, hvor de skal hen. Jeg har det fint med først at sælge killingerne, når de er omkring 16 uger, for de er meget mere robuste i den alder.

Jeg synes, det er hårdt at sige farvel til dem, men selvfølgelig er det også dejligt at få sin fredelige hverdag igen, for killinger fylder meget, men det skal de også have lov til, vi er fuldstændig enige om, at perioder med killinger er noget af det bedste,

er så mange rørende situationer, så mange daglige smil og grin, og der findes næsten ikke noget bedre end at sidde på sofaen med skødet fuldt af spindende killinger.

Min måde at have killinger på er selvfølgelig ikke den eneste rigtige måde, men det er den måde, der fungerer her i huset, jeg kender andre opdrættere, der griber det an på andre måder, det vigtige er, at man har en måde, som fungerer, hvor der er plads – mentalt og fysisk – til at de små banditter kan være der.

Marianne Vedel
www.dk-vedels-siam.dk

